

er overdrevent høit, saa gaaer det virkelig over min Forstand, hvorledes man desuagtet kan forudsætte eller befrygte, at ikke det samme Bud, eller, om ikke det samme, dog et lignende og i alt Fald et tilfredsstillende Bud, dersom Den paany blev oppraabt og alternativt, atter vilde fremkomme. Og saaledes forekommer det mig rigtignok, at man vilde handle mere overeensstemmende med Thingets og med Rigsdagens Værdighed, naar man gav Stunder, indtil man kunde handle efter en klar Indsigt og ikke efter en eenfaldig Stilling af Spørgsmaalet, saaledes som dette Spørgsmaal virkelig for Diebliffet foreligger.

Blechingberg: Jeg finder det betænkeligt, ikke at gaae ind paa det Forslag, der foreligger. Man har i denne Sag Erklæringer fra to meget sagkyndige Mænd, nemlig den ærede Indenrigsminister, hvis tidligere Forhold til Færperne har givet ham en særdeles Indsigt i disse Anliggender, og den ærede Ordfører, som ogsaa har været i lignende Forhold. De stemme med hvad Amtmanden har indstillet, og man har saaledes, finder jeg, al den Garanti, man vel kan ønske sig, for at den Sum, der er buden, er antagelig. Da man nu erfarer, at man ikke kan binde Kjøberen til hans Bud, saafremt man foranstalter en ny Auction, kan jeg ikke andet end stemme for Loven.

Vejhe: Jeg skal tillade mig at bemærke, at jeg anseer Budet for Den Lille Dimon for at være saa høit, at det er Alt, hvad Den kan være værd. Jeg havde forestillet mig, at 3000 Rbd. kunde være nok.

Kierkegaard: Hvad den ærede næstsidste Taler bemærkede om det Billaar, som nu engang foreligger, og hvorefter man ikke, naar et nyt Dyræb stæer, vil kunne holde fast paa den, der har gjort Budet, med mindre han selv vil, er for mig netop et Motiv til at finde Betænkelse ved at gaae ind paa Lovforslaget. Thi saaledes stemmer man aabenhart under Tryk af en Stilling, som ikke tillader frit og roligt at overflue de øvrige Forhold, og at lægge behørig Vægt paa, om Beviislighederne for, at man foretager noget rigtigt, virkelig ere tilstede, da man bestandig ængstes ved den Tanke: ja maaskee koster

det Danmark 1000 Rbd. eller mere, dersom Du stemmer derimod. Dette Tryk forekommer mig at være hidført, uden at jeg kan indsee Nødvendigheden deraf eller Berettigelsen derfor, og det ønskede jeg maatte være borte, — om det end ikke kan være borte fra enhver Sag i Rigsdagen, saa dog idetmindste fra enhver Sag, som saa ganske ligger inden vort eget Omraade.

Da Ingen videre ønskede at yttre sig, sættes Sagens Overgang til 2den Behandling under Afstemning og vedtoges med 36 Stemmer mod 1.

Formanden: Jeg maa bede om, at de Ændringsforslag, som ønskes stillede til 2den Behandling, indgives til mig inden imorgen Aften.

Den næste Sag paa Dagsordenen er Udskast til Lov om den svævende Statsgjæld. Det er til 1ste Behandling, denne Sag foretages. Den ærede Ordfører har Ordet.

Den af Udvalget (H. P. Hansen, Stampe og v. Støcken) afgivne Betænkning findes i Anhang B Nr. 1.

Ordføreren (H. P. Hansen): Det Lovudkast, som her foreligger, gaaer, som det vil være Thinget bekendt, ud paa at forlange den Finantsministeren ved Loven af 19de April 1850 givne Bemyndigelse til at modtage offentlige Midler til Forrentning i Statskassen. Hiin Lov indeholder som bekendt Bemyndigelse for Finantsministeren til fremdeles at modtage en vis Klasse af Midler, som allerede længe vare blevne modtagne i Statskassen, indtil Udgangen af Finantsaaret 1851—1852, og bemyndigede derhos Finantsministeren til fra Sparekasser og lignende Instituter at modtage saadanne Midler indtil Udgangen af indværende Finantsaar, altsaa til 31te Marts 1852, til Forrentning, dog med den Betingelse, at Renten ikke maatte overstige 4 Procent.

Det vil være i det ærede Things Grindring, at det dengang, da den nævnte Lov blev behandlet, var under Dmtale og fra flere Sider blev gjort gjældende, at det i det Hele turde være lidet ønskeligt for Statskassen at modtage slige Midler, og dette gav Anledning